

i det allerhøjeste maaske opnaa, at Hykleri kom til at florere paa Sandhedens Bekostning.

Jeg vil saa sige til det ærede Medlem, at der er noget betænkeligt i at ville opstille Folk ude paa Landet som Naturmennesker: i Modsætning til Folk i en By som København, der vel da nærmest kunde kaldes Kulturmennesker. Det gamle Krav om at vende tilbage til Naturen forlod man af den ganske simple Grund, at man ved dette: Tilbage til Naturen! oprindeligt forstod, at Menneskene i Naturtilstanden vare dydige, gode, fromme, hvorimod Menneskene i Kulturtilstanden vare slette, fordærvede, men det viste sig ved nærmere Undersøgelse af Naturmenneskenes Forhold, at der gaar uhyggelige Ting i Svang mellem dem, hvorimod, jo højere man kommer i Kultur, des mere fjerner man sig fra disse meget grimme Egenskaber, der klæbe ved Naturmenneskene, men som naturligvis for disse er Moral. Moralen skifter jo med Tiden og Forholdene, efterhaanden som Udviklingen skrider frem. Og hvis det ærede Medlem vilde mene, at Landboerne vare saadanne Naturmennesker, der kunde sættes i Modsætning til os Bymennesker, beklager jeg det for Landboernes egen Skyld, men der er for mig den Trøst deri, at naar det ærede Medlem siger, at en stor Del københavnske Fornøjelser søges af Mennesker fra Landet, har det ærede Medlem bekræftet, at det er dem, der ere de værste til at slaa til Skaglerne, som man siger her.

Formanden: Folketingsmanden for Vejle Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Bramsen: Til den ærede sidste Taler vil jeg sige, at jeg har ikke sat Københavnerne i Modsætning til de andre, og det fremgik ogsaa af de sidste Ord, han sagde. Ganske vist ved jeg, at Hovedhensigten med dette Lovforslag uden al Tvivl er at faa Penge i Statskassen, men derfor kan der meget godt tages et Bihensyn, om det er muligt, nemlig det at fremhæve og favorisere det gode paa det mindre godes Bekostning. Med Hensyn til den Forskel, det ærede Medlem vilde gøre gældende mellem Naturmennesker og Kulturmennesker, kan jeg ikke sige andet, end at jeg er aldeles uenig med ham.

Ellinger: Det Lovforslag, som nærmest er til Forhandling, hænger for saa vidt sammen med de øvrige 4 forelagte

Forslag om Skatteforhøjelser, som Hensigten med disse Lovforslag er at skaffe Statskassen 8 Mill. Kr., og skønt Forhandlingen væsentlig har drejet sig om det første paa Dagsordenen staaende Forslag, er det naturligt, at ogsaa de andre ere blevne strejffede, saa meget mere som Formanden har givet Tilladelse dertil. Det forekommer mig at være klart, at naar man angriber den Finansstyrelse, som har ført os til Nødvendigheden af nye Skatter, og fordrer, at der skal tilvejebringes Orden i det Uføre, vi sidde i, kan man ikke samtidig nægte sin Medvirken til at bringe Sagerne i Orden. Derfor ere ogsaa de Taler, som have lydt fra Højre, gaaede ud paa Højres Beredvillighed til at medvirke til at fylde det store Hul i Finanserne, som for Øjeblikket findes. Vi kunne ikke, som jeg nu hører, de Radikale og Socialdemokraterne ville gøre, fordrer Orden og ikke medvirke til at skabe den. Det vilde være en Politik, som var ganske forkastelig, forekommer det mig, og heller ikke vilde det kvalificere til Tillid hos Befolkningen. Men selvfølgelig maa vi, hvad der ogsaa er sagt, forbeholde os at have vore egne Meninger om forskellige af de foreslaaede Foranstaltninger og at søge at faa dem ændrede og forbedrede efter vor Mening.

Imidlertid kan man ikke bringe Orden i Sagerne, uden at man fra forskellige Sider bringer Ofre, og et af de største Ofre kan jeg vel egentlig sige er bragt af den højtærede Finansminister ved, at han har været med til i Ministeriet at give sin Tilslutning til det Forslag om Jernbanetakster, som her er forelagt. Thi dette Forslag strider ganske mod den højtærede Finansministers Teori med Hensyn til Jernbaneforholdene, idet han gentagne Gange, og jeg mindes særlig een Gang, meget stærkt har gjort gældende, at netop særlig lave Takster skaffe den store Befordring og det store Nettooverskud fra Banerne. Det ærede Medlem henviste i saa Henseende til de Resultater, man havde fra Ungarn; og det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) har da ogsaa kunnet sige her for nogle Aar siden, at til Trods for, at Taksterne her hjemme ere meget lave, har man altid betragtet det som en Sejr, Folketinget har vundet over Administrationen, naar man kunde sætte de i Forvejen lave Takster endnu lavere ned. Imidlertid, den højtærede Finansminister har aabenbart her maattet bringe et Offer til sin Teori paa dette Omraade, og naar, som det nu senere vil fremgaa, Højre paa væsentlige Punkter